

der gaa tidt imod Smagen, Tiden er ikke moden til at modtage dem, men de kunne taale at ligge. Bemærkningerne i § 4 forudsætte, at et Arbejdes pekuniære Værdi staa i et ligefremt Forhold til Arbejdets litterære Værdi. Sandheden er snarere den, at dette Forhold er omvendt.

Maa jeg i Forbindelse hermed spørge den højtærede Minister om, hvorvidt § 4 faar tilbagevirkende Kraft, om et Arbejde, der er udkommet for over 10 Aar siden, som altsaa efter den nuværende Lov har mistet sin Beskyttelse, nu faar denne tilbage, for saa vidt det ikke allerede er oversat. Saa vidt jeg kan se, faar man hverken i Lovforslaget eller i Bemærkningerne til Lovforslaget Rede herpaa.

Der foreslaas indføjet i § 14 som et nyt Litra c.: „Aftryk af tidligere udgivne Værker i et fremmed Sprog — eller Uddrag af saadanne — til Skolebrug, for saa vidt Aftrykket ledsages af Oversættelser af enkelte Ord eller Sætninger eller lignende Anmærkninger til Teksten, og der derhos er hengaaet mindst 2 Aar fra Udløbet af det Aar, i hvilket det benyttede Skrift første Gang er udgivet.“ Altsaa disse Uddrag skulle ikke regnes som nogen Krænkelser af Forfatterretten. Denne Bestemmelse, der forekommer mig at være paa sin Plads, hidrører fra, at Studiet af de levende Sprog, efter at vi have faaet Skoleloven af 24. April 1903, drives mere intensivt end før, og at Eleverne nu ikke blot skulle beskæftige sig med det rent sproglige, men at de ogsaa skulle have et Indtryk af den Forfatters litterære Betydning, som de oversætte. Man har altsaa, naar det drejer sig om Skolebøger, givet en ret laks, en ret vid Fortolkning af, hvad man har Ret til at tage fra fremmede Værker. Men denne ret vide Fortolkning af Bernerkonventionens Bestemmelse burde efter min Mening ogsaa omfatte andre Værker, der staa i den almindelige Oplysnings Tjeneste. Jeg sigter her til de store populære-videnskabelige Værker, hvis Betydning man ikke maa undervurdere. Disse er som Regel gennemillustrerede, og de maa tage deres Stof fra andre, udenlandske Værker, fordi et lille Land som Danmark, hvis Læsekreds er saa begrænset, ikke har Raad til at skaffe sig originale Billeder. Billedstoffet maa de i Regelen tage fra en Masse forskellige Værker, det vilde være uoverkommeligt paa hvert enkelt Sted at indhente Tilladelse, og rent galt bliver det, naar Kunstneren er død, og man ikke ved, hvem der ejer Reproduktionsretten. Et Forlag, der vil udgive et saadant stort

populær-videnskabeligt Værk, er saa at sige nødsaget til at løbe an paa, at man ikke vil skride ind mod Benyttelsen af det Billedstof, som man efter Lovens Ord ikke har Ret til at benytte. Der findes herhjemme ikke nogen Autoritet, man kan spørge om, hvorvidt man er paa den rette Side eller ikke, og retter man en Forespørgsel til Bureauet i Bern, vil det uvægerligt fortolke Konventionens Bestemmelser saa strengt som vel muligt. Der staa i Konventionens Art. 10, at det overlades til Lovgivningen i hvert enkelt af Unionens Lande selvstændigt at fastslaa, i hvilket Omfang det skal være tilladt at gøre Uddrag af fremmede Forfatters offentliggjorte Værker. Jeg ved ikke om den Frihed, der her er given hvert enkelt af Unionens Lande, ogsaa omfatter Billedstoffet i de populære-videnskabelige Værker, men hvis en saadan Frihed ikke er i Modstrid med Bernerkonventionen, vilde jeg meget ønske, at der til § 14 føjedes en Bestemmelse om, at Benyttelsen af Billeder i udenlandske Værker af tilsvarende Art ikke regnes som nogen Krænkelser af Forfatterretten.

Jeg har nu nævnt et enkelt Punkt, hvor jeg kunde ønske mere Frihed; paa et Par andre Punkter kunde jeg ønske mere Beskyttelse. Jeg skal først gøre opmærksom paa, at Viser slet ikke ere beskyttede. Ærede Medlemmer ville maaske nu ryste paa Hovedet og sige: Du godeste Gud, skulle vi nu ogsaa gøre Anstalter for Visernes Skyld! Men jeg beder ærede Medlemmer ikke lade haant om danske Viser. Vi have i Tidernes Løb haft saare mange og saare berømmelige danske Viser, og vi have den Dag i Dag Viseforfattere af et stort og ejendommeligt Talent. Jeg kunde fristes til den Paradoks, at herhjemme, hvor saa mange give sig af med at skrive, og hvor det, man kalder Talent, er saa almindeligt, at den enkelte, der ikke har Talent, næsten kommer til at indtage en Særstilling, næsten erobrer sig en vis Position netop i Kraft af sin Mangel paa Talent, er vore 3—4 fremragende Viseforfatters Produktion mere end meget andet Beviset for vor Nations artistiske Evne, dens Humor og bon sens. Men Forfatterloven, der beskytter alle andre Skribenter, stiller Viseforfatteren ganske retløs.

Der tales flere Steder i Loven om Sange. Men hermed tænkes paa Sange til Koncertbrug, saadanne Sange, hvor Hovedvægten ligger paa den musikalske Komposition. Lovens indskrænkende Be-